Eroscop Poezii

Emil BRUMARU

POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ ȘI A FECIOAREI...

3
TREI

Emil Brumaru este autorul a peste 15 volume, printre care *Detectivul Arthur* (1970), *Julien Ospitalierul* (1974), *Cântece naive* (1976), *Adio, Robinson Crusoe* (1978), *Dulapul îndrăgostit* (1980), *Ruina unui samovar* (1983), *Dintr-o scorbură de morcov* (1998), *Infernala comedie* (2005). Poemele sale au fost incluse în antologii publicate în Germania, Franța și Marea Britanie.

Premii și distincții:
Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Debut (1970); Premiul Național de Poezie «Mihai Eminescu» (2001) pentru *Opera Omnia*; Premiul de Excelență la ediția a XXVI-a a Festivalului «George Bacovia» (2005) pentru întreaga activitate scriitoricească.

Eroscop

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU
&
PASCAL BRUCKNER

Emil

BRUMARU

POVESTEA BOIERNAŞULUI DE ŢARĂ ŞI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU

Pentru pudilondoci şi vampirizole

Prefaţă de Ion Vianu
Desene de Dumitru Gorzo

TREI

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

ILUSTRATOR COPERTA
Dumitru Gorzo

DTP
Victoria Gârlan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUMARU, EMIL
Povestea boiernașului de țară și a fecioarei cu lindic zglobiu : Pentru pudilondoci și vampirizole / Emil Brumaru . - București : Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-194-1

821.135.1-1

Copyright © 2008 Emil Brumaru

© Editura Trei, 2008 — pentru prezenta ediție
C.P. 27–0490, București
Tel./Fax: +40 21 300 60 90
e-mail: office@edituratrei. ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-194-1

PREFAŢĂ

Între coperţile „Poveştii boiernaşului de ţară...“ se află depăşirea opoziţiei vechi, devenite, în fine, insuportabile, între obscen şi cuvenit.

Aici, pe blândele tărâmuri subcarpatice — la Iaşi, unde copilul Emil trăia cele mai dintâi şi mai preţioase emoţii şi senzaţii sexuale, apoi în Dolhasca, la umbra Probotei, unde s-a precizat vocaţia poetului — arătătorul destinului literar se încovoia greu pe trăgaciul revoluţiei erotice.

În aceeaşi blândă Moldovă, cu câţiva kilometri mai spre miazăzi, la Moineşti, se născuse cu câteva decenii în urmă autorul unei alte răsturnări: Tristan Tzara. După dadaismul distrugător al structurilor tradiţionale ale limbajului, o ultimă redută a exprimării, vorbirea despre sex, se năruia sub loviturile berbecelui mânuit de poliorcetul Brumaru.

Marile evenimente sunt invizibile. Cucerirea Institutului Smolnâi a apărut zilei aceleia de noiembrie 1917 ca un *holdup* la un pension de domnişoare. Tot aşa şi poemele revoluţiei erotice: iţită în vremurile triste ale filistinismului celui mai trist dintre filistinisme, povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu avea să

rămână ascunsă, conținută în tainica lor intimitate și revelată târziu unor aleși. Nimeni nu se îndoia trecând pe ulițele morne ale târgurilor moldovenești ce se petrecea în trupul și sub fruntea bardului, în umbra prăfoasă a jaluzelelor. Azi ele se revelă în deplina lor semnificație și, mi-ar fi greu să n-o spun, splendoare.

Multe din capitolele care compun duioasa narație a iubirilor celor doi sunt sonete. O formă poetică deplin accesibilă virtuozilor. O constrângere ritmică severă, combinată cu utilizarea unor hiperbole căutate. Dedicate iubitei, iubitului, care nu poate fi decât o ființă superioară, intelectual, spiritual, de vreme ce accede la această riguroasă arhitectură. De la Laura lui Petrarca, trecând prin tânărul bărbat sau doamna brună ai lui Shakespeare, ajungând la misteriosul adresant al sonetelor lui Vasile Voiculescu. Sfidarea este evidentă: aici, pe teritoriul iubirii, virtuoase, intelectuale, sfinte, se dă lupta. O luptă care nu are, de-altminteri, nimic provocator. Scandalul e exclus. În acest tipar sever îndrăznește Emil Brumaru să îngroape definitiv obscenitatea.

Nu aș cuteza să schițez nici măcar o istorie a erotismului literar, sarcina m-ar depăși. Cert este că toate epocile și toate țările au pus o limită exprimărilor „obscene". Dar criteriile care defineau această limită se schimbă. Citim poemele interzise ale lui Baudelaire fără să înțelegem de ce au fost condamnate. Procesul Duducăi Mamuca ne amuză.

O limită a obscenității rămânea totuși chiar și în mintea celor mai nebunatici.

Versurile lui Emil Brumaru — și în modul cel mai eminent „Povestea" — abolesc limita. Dacă vreo tentativă va

fi făcută spre a o restabili, va apărea reacționară. Atenție! Frontiera pulverizată este cea morală.

Ce e frumos nu poate fi obscen. Să trecem peste opiniile esteticienilor ascultând un judecător. Nu un oarecare, ci al Curții supreme a Pensilvaniei, cu un nume a cărui sonoritate e deja o recomandare de onorabilitate: Curtis Bok. Obscenitatea, spune el, este gunoi în numele gunoiului, *smut for smut's sake*. Această definiție rămâne neatinsă de pana brumariană. Fiindcă aici intervine poezia. Și unde este adevărată poezie *smut* nu mai este. O nestemată în gunoi nu e gunoi.

Naturalia non sunt turpia. Ce e firesc nu e rușinos (maxima vine dinspre lumea medicală, și nu e o întâmplare că Brumaru a zăbovit o bună bucată de vreme în branșa hipocratică, la fel ca poezia tutelată de Apollon). Și ce e frumos nu poate fi, nu are cum să fie, rușinos. Acest adevăr, atât de banal odată formulat, nu este adus la ultimele lui consecințe decât de poezia practicată în această carte, unde Brumaru se depășește în erotism pe sine. Da, Curtis Bok are dreptate, obscenitatea e pentru ea însăși. Unde e frumusețe nici amănuntul anatomic, nici pasiunea neîngrădită, nici amestecul vertiginos între oral, vaginal și anal nu mai sunt obscene. Suntem răpiți în sferele liricii. Niciodată nu au fost mai actuale mijloacele și scopul poeziei:

Donner un sens plus pur aux mots de la tribu

Versul pe care Stéphane Mallarmé l-a depus în Mormântul lui Egdar Poe statuează pe veci rolul poeziei:

de-a da un sens nobil, epurat, cuvântului. Vorbele pe care le folosim iubind, muncind, războindu-ne, murind, mereu aceleași și numai ele, alcătuiesc materialul necondiționat și veșnic al poeziei. Dacă demonstrația trebuia dusă până la capăt, ei bine, atunci poetul nostru a făcut-o.

Lumea noastră este atât de vulgară, de spurcată la vorbă! Atât de obscenă, nu numai în sensul erotic, ci prin neruşinarea fără frontiere a vieții publice. Aici intervine un alt aspect al revoluției erotismului care triumfă prin lirica lui Emil Brumaru. Vorbirea, nemaicenzurată de morală, este supusă altor opreliști, mult mai stricte. Interdicția, după Brumaru, nu e o afacere de morală, ci de estetică. Ce sună urât nu poate fi spus. Îmi imaginez o lume în care cel ce nu va vorbi poetic despre sex va fi obligat să se abțină. Un binefăcător puritanism estetic va cuprinde lumea. Cuvintele vor fi poezie sau nu vor fi deloc. Desigur, nu e încă de imaginat că strada îl va urma pe Brumaru. Poetul nici nu se poate gândi la asta, ca și albatrosul, el se împiedică în aripi de gigant, și asta-i ia tot timpul. Imaginați-vă totuși că ar putea veni o zi când sub felinarele roșii ale bordelelor se vor crea metafore gongorice, iar îndrăgostiții vor celebra sexul și excrețiile în ritmuri riguroase, cu gingășii anacreontice. Fac parte din cei ce cred că utopia deplasează măcar cu un milimetru axa Lumii.

Ion Vianu

ÎŢI SCRIU SONET DUPĂ SONET

Îşi scriu sonet după sonet. E drogul
Ce-mi apără secunda de gândaci.
Închipuirea-mi ţii, lin, între craci
Pe care, vai! nicicând n-o să-i desfaci
Celui ce-ţi este, totuşi, Inorogul!

Mi-e teamă să nu-ţi chinui gându-n van.
Caut ţărţămuri, iscodesc, scot izuri
Din muştele strivite sub brizbrizuri,
Când iau cuţitu-n mână am dulci visuri
Cu tine pe-un alchimic, vechi, divan.

Dar cât voi fi în stare să rezist?
Mereu e prima clipă după-o clipă.
Motanul toarce-a crimă. Ceaşca-mi ţipă,
Golită de destin. Termin în pripă
Iubirea-mi răstignită ca un Crist...

NU VREAU DECÂT SĂ-ŢI MÂNGÂI O UNGHIE LA MÂNĂ

Nu vreau decât să-ţi mângâi o unghie la mână
Şi una (pe cea mare) de la piciorul cald
Ce ţi-l prelingi, anume să-mi fie la-ndemână,
Din pat: glezna-n brăţare şi, scump ciupic, smarald!
Mai tremură-ntre coapse miresmele-n şiroaie
Ce-ţi răcoresc dorinţa nepotolită-altfel.
Afară rage-un flutur, se baleg-un viţel,
Şi-aud mărfare, strigă cocoşul, ţipă-o oaie.
O, zgomote celeste mă-nduioşaţi şi-ajung
Să stau iar la Dolhasca. Regine-i sunt bufon;
Ea-mprăştie grăunţe la raţe, de pe tron,
Promulgă legi precum că la car melcii se-njug',
Drept care obligatu-s să zac sub fusta ei,
Audiind guiţul robuştilor purcei...

BORŞ DE TĂRÂŢE,
ĂSTA-I SECRETUL, SCUMP COPIL

Borş de tărâţe, ăsta-i secretul, scump copil,
Apollinaire îmi zise în visul galanton.
Ea sta, lebădă-n lună, pe un borcan umil
Ce fesele-l făcuse tron sfânt de bulion.
Avea coroana-n ţurţuri şi-n pânze de paing.
Medalionul sânii i-i despărţeau, oval.
Acum, gândii în somnu-mi, ar trebui să-i ning
Pe lampă cu surâsuri, să-i bat în geam c-un voal;
Să ne trezim, de carne, chiar într-un pat de lemn.
Ce fragedă-i felia de pâine înmuiată-n
Şerbeturi reci de brusturi! Şi-al ştevei untdelemn
Cât de adânc ne-mbibă vieaţa-adevărată!
Deci să mâncăm pe rupte mustoasele legume
Până vom face-n suflet clăbuci, la cuget spume!!!

ZDROBIT DE ROUA COVĂSITĂ-N ZORI

Zdrobit de roua covăsită-n zori
Pe ghizduri de fântâni, buze de ceaşcă,
Cu nasu-n muci şi ochiul în urdori,
Sufletu-n zemuri de caisă fleaşcă,
Crieri umflaţi de-un sânge murdărit
De sifilisul Idealei mele,
Azi gura-i ling, saliva i-o înghit
Şi-i bag un deget grabnic între şele
Şi-ncerc să-i plămădesc plăceri mai noi
Decât azurul, pân'ce-i este greaţă.
Îmi strânge-n dinţi, oh, fiecare coi
Ca să-mi ţâşnească frageda dulceaţă,
Umplându-i sânii bucălaţi şi-obrajii
Cu sfârcuri şi buboaie verzi ca prajii!

SUNT TEII ÎNFLORIŢI.
URBEA-I ÎN MLAŞTINI

Sunt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini
De moi parfume. Clocotesc sudori
De Doamne ce aşteaptă să le clatini
Limba lindicului. Clopotul lor
De carne pizdulă-o să răsune
Mai sfânt decât cel al Motropoliei.
Iubitei Ideale poftă vie-i
Crierii minţii-n pulă să-şi înspume,
Să-mi cace dulce clipa-nfiptă-n geniu,
Să-mi pişe cu clăbuci mâna creeaţă*,
Salive picurându-şi, dându-mi viaţă,
Cu o pipetă. Darul ei supremu-i!
De-aceea cânt, supt de cuvinte-n pâlnii.
Fără de Ea, sufletu-n carne mâl mi-i!!!

*creeaţă = creatoare

SUPREMUL DÂMB DE AUR AL GÂTLANEI

Supremul dâmb de aur al gâtlanei,
Cărnos şi tare,-n zori, iar l-am suit.
Inimii mele vechi de-a pururi foame-i
De razele lin stoarse-n infinit.
Şi în extaz, pizda-i pe faţa-mi grasă
Cu mâinile-o apăs ca pe o mască.
Nici Dumnezeu n-o să-mi mai recunoască
Figura dup-aceea. Dar nu-mi pasă!
Prea ascuţită-i bucuria-n suflet.
Fiert chiar şi-n smoala iadului cu draci,
Şi-n furci întors, de mii de ori mă-ncumet,
Soarele-i diavolesc sorb dintre craci,
Blând blestemat să i-l adulmec reavăn
Şi-apoi, pios, minunile să-i deapăn.

CÂNTEC NAIV

Erai nesimțit de frumoasă!

Aveai căptușeli de mătasă
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decât la nevoie

Cu mâinile, ba chiar cu gura,
În clipele date de-a dura
De îngeri ce-și lasă scriptura

Și-o iau halandala prin lume,
Cu nimbul și-aripile-n spume,
Când muști dintr-o pară zemoasă.

Erai nesimțit de frumoasă...

CRISTAL SFĂRMAT MĂRUNT CA O FĂINĂ

Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Şi-apoi cernut mi-e sufletul, de tine.
Îmbobocesc iar versuri şi-n răşină
Prelins mă las pe fragede tulpine.
Văruie-mi viaţa, pune-n bidineaua
De păducel fire din păr de pizdă,
Paingii storşi în colţuri rele beau a
Speranţă roz, tristeţe ametistă.
Bate-mi în cuget cuie dulci de-omide.
Încolăciri de craci ce nepermise-s
În biblii, dă-mi; surpări de limbi, salive
Ţicnite, arpacaşuri arse, clise
De spaimă în plăcerile obscure
Ce le încearcă-un vierme între mure...

OALE DE NOAPTE-MI VERŞI, VOIOASĂ,-N SUFLET

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet.
Sunt mai curat, mai pur, miros ca-n rai
Miezul de-oloi al Îngerului Umed.
Arhanghelii n-au mai străluce strai!
Căcatul blond îmi dăruie-o cunună,
Capul pleşuv de rege-mi aburește,
În biblii iar dorința mea clocește
Să te sărut pe-a curului tău lună.
Şi-ți ling şi-ți sug picioarele-n călcâie
Şi degetele mici cu unghii dalbe.
Tu vrei câştiguri din plăceri. Eu, râie
De scărpinat în vicii. Şi-ți duc jalbe
Prin târguri, mă stâlcesc în temenele
Să-mi spurci destinu-n murdării fidele!

VREAU SĂ MĂ TÂRÂI CA UN VIERME-N TINE

Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine.
Armonios ți-e-ncolăcit mațul subțire.
Voi sta-n căcatul fraged de-amintire.
Oh, toată viața-mi de poet de-un fir e
Trist atârnată-n flocii de la curul
Ce-alintă porțelanul oalei calde
Când îți desfaci portița creață-n purul
Aer smintit de raze. Suie-un val de
Miresme pân' la cer, sar curcubeie
Din dulci țâțâni, pe astre bruma frige
Încât arhangheli trec pe catalige,
Se naște din legende iar o Zee
    Ca s-o înveți, cicălitoare, harul
    Spre-a-și folosi și ea mărgăritarul
    Feselor, dur, c-un pârț, umplând paharul!

ÎMI FAC STRÂNS NODUL LA ȘIRETUL GHETEI
(proiect)

Îmi fac strâns nodul la șiretul ghetei
C-o floare-n vârf și-un melc lipit de tocul
Ce sfarmă-n rouă, ierbii tulburi, smocul
Și zânei adormite părul pletei.
Nu-mi căuta-n tufișuri scunde frica.
E-anapoda. Sunt în fotoliul veșnic
Cu arcuri frânte, tâmpla lângă sfeșnic,
Creionu-n rugăciuni. Un alambic a
Stors picături de-amor, cafea umilă.
Lui i-e menit să-și lase, fără silă,
Aceste bulioane de prăsilă
Și-n suflet să-ți rostogolească-o bilă
De biliard. Se va trânti în ceruri
Sufletul meu ce-n curcubeie-l dărui!

DOI TELEGARI AM ÎNHĂMAT LA TRUPU-ŢI

Doi telegari am înhămat la trupu-ţi.
Unul de cap, altul de cur îţi trage
Carnea frumoasă-n mâl, printre vâzdoage,
Cu pizda ce zefirii lin astupu-ţi.
Ci rupt de lene, nu mai ştiu pe turte
Să-ntind plăcerea şi-n salive tandre
S-o moi. Atârnă sperma-n policandre
Feerice deasupra vieţii scurte.
N-o părăsi. Mai dăruie-ne-n sosuri,
Răzoare de mărar, tufe de chimen,
Trupul bălţat c-o mie de mirosuri.
Astfel n-o să-ţi mai cânte-n harfă nimeni!
Pianu-i scos anume dintre stele
Spre-a te slăvi în versurile-mi grele...

TEMEINICIA RUGII MELE-S SÂNII

Temeinicia rugii mele-s sânii
Ce-i clatini peste viața-mi piuită
De măcăleandri, toarsă-n flocul lânii
Din caiere de vis, fiartă pe plită.
Ca la ciuperci picioru-mi este umed
De dragoste înfiptă-n clisa groasă.
Sunt șoldurilor tale prins în plasă
Cum musca în dulceața ce mă-ncumet
S-o gust chiar unde nimeni nu cutează.
Dă-mi farfurii adânci, linguri de umbră,
Să-ți sorb sufletu-n pripă și-ntr-o rază
Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă
Ce nu se vindecă decât cu vrafuri
De magazii pustii, grele de prafuri...

VOI CIOPÂRŢI MIRESMELE CU NARA...
(proiect)

Voi ciopârţi miresmele cu nara.
Las, grea, lumina să atârne-n ciucuri.
Gust grele mâluri, baligi coapte, sarea.
Ascult lin praful zgâriind vechi lucruri.
Şi-i pipăi sufletul, cu degetu,-n buricul
Iubitei Ideale. Groasă-i spuma
La colţul buzelor din faţă şi din coapse.
Ea-ntemeiaz-un vast popou. Eu stricu-l!
În violon plesneşte, gravă, struna
De-atâtea cântece de-a moaca şi-n van stoarse.
Şi huiduit de tonţi, stropesc în simţuri
Pieptul dulapului, piciorul mesei,
Ceasornicile cu rotiţe-n zimţuri
Ce-au limbi lingând sâni mari şi dalbe fese.
Fructele-atârnă moi chiar din spătarul
Fotoliului în care-mi trândăveşte harul!

ÎŢI BAG ÎN CUR
UN FLAUT ŞI O PULĂ

Îţi bag în cur un flaut şi o pulă.
Tu cânţi din el (din ea!), mare artistă.
Dar dimineaţa zmulge tabla tristă,
Clipa-i murdară ca o barabulă
Scoasă din cleiuri de pământ amarnic.
La ce-aş dori să-mi cumpăr cărţi, mâncare,
Când trupul tău domnesc e-atât de darnic:
Gura-i o cloacă-n vis, pizda-i o floare
Cât de dovleac deschisă,-n vrej avându-l
Pe Marele Lindic! Deget şi limbă
Îl mângâie, şi-l corcoleşte vântul,
Pe dânsul raza soarelui se plimbă,
Încât mă simt bogat, şi sfânt, şi rege
Peste imperii dulci, paturi întrege...

VREAU SĂ TE LING PRECUM PE-UN CIOBĂNEL

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Câinele lui preacredincios, la stână,
Coaiele fierte-n sosuri de-asfodel,
Căcatul să ți-l țin pios în mână
Și ca pe-un crin, prin nări, să-l sorb în crieri
Și în plămâni, să-mi dărui din cleștar
Cu lung picior pișatul tău, de grieri
Cântat pe câmpuri, dealuri și-n hambar,
Acolo unde-i Moll, curva-nțeleaptă,
Având atât de multe-a-ți povesti,
Oh, lasă-mă să-ți mușc pizda răscoaptă
De cracii lungi ce-n soare raze-or fi.
Și să-ți deschid cu limba, între fese,
Portița tainicelor plăceri dese...

TRECEAM PE CUZA VODĂ FEERIC ŞI-ASASIN

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin.
La ce salcâm în floare, la care tei, pe urmă,
Brusc înfloriţi, în ganguri umbroase să mă-nchin,
Căzând chiar în genunche, mugit cumplit de-o turmă
De gujbelini, prostanii acestui târg de-amurg,
Ce ştiu doar a mâncare, a bere şi-a futute.
Simt prin şira spinării cum crierii îmi curg
Dacă mai stau pe-aceste melaguri revolute.
Vreau capitala ţării, doresc-o pe Manon,
Să-mi pâlpâi vârsta-n preajma trupului ei de Doamnă
Scăldată-n cititură precum în bulion,
S-o irosesc cu mintea, să-i beau tot ce îngaimă
În clipele nescrise în nici un vechi ceaslov.
Apollinaire, dă-mi drumul la Ea sub malacov!!!

FLUTURI ASASINI

Cine ar fi crezut! În verdele înspăimântător de albastru, întins blând, lânced, indecent, pe pajiştea jilavă, lunecoasă în jumările slăjite (resturile balurilor de binefacere ale adolescenţei!)... în spaţiul translucid din faţa conacului dilatat la colţuri de burlanele ridate (simulând burdufuri borţoase de acordeon cu jde mii de başi), sub bolta vânătă, de o roşeaţă aproape neagră, acolo, bărbatul acela era prins cu strâşnicie, pentru totdeauna, în ghearele lungi, finuţe, ale *Fluturelui uriaş*, elefantin, cu aripile vâlvoi, strigătoare la cer, nervurate maliţios, pudrate cu nemiluita... afurisite voaluri opace, clătinându-se rar, nemilos, zguduind trupul omenesc, legiferând drastic, mişcărilor, o ordine nouă, ritmică, sfidătoare şi deocheată. Trompa impudică, erectilă, puloasă, formată din inele inoxidabile de platină, se înfipsese lacomă, lubric-nesăţioasă, veselă totuşi, în ţeasta de os, perforându-i, parcă în joacă, cutia craniană, cam aşa cum ai băga zglobiu un deget (când se gâmfu-ngâmfu zefirii zdreliţi în pubisurile ascuţite ale zânelor beţive, oh! cele cântate în versuri de însuşi hobbitul Bilbo!), da, aşa cum ai găuri globul de păpădie uscată, părăsit deasupra unei

cărări. Şi-i sorbea creierii, într-un futai celestial... materia cenuşie, păpa polenul marmeladificat al crinilor minţii osândite la moarte, pusă la copt în rola anotimpului glorios. Locul ales nu îngăduia mai mulţi privitori. Posibil, cine ştie? mă meniseră martor unic. Buimac de întâmplare, obligat de onoare sa-mi duc până la capăt meseria mea de detectiv particular (scrisesem demult *Detectivul Arthur*!), cu lupa agăţată de bretelele pantalonilor cadrilaţi şi cu memoria ciuruită de mărarul înmiresmat al ipotezelor, vrui să mă subtilizez, depăşit de vraja rea a clipei: lasă-mă să te las în mătasa misterului! Dacă el, *Lepidopterul vorace*, mă depista în preajma-i irizată? Poate că-şi aştepta firoscos următoarea victimă: curioşi de-alde mine, slobozi prin lobodă, topiţi de gratuitatea (de-o nebunie delicioasă!) a voiajelor cu trotineta în jurul glumei finale!!!

TAMARETĂ
(1)

Aşa scheletică cum eşti
Cu trupul meu te potriveşti.
Te zbaţi în pulă, ca-n poveşti
În plase fabuloşii peşti
De aur ce pescari-i lasă
Din nou în marea mătăsoasă...

TAMARETĂ
(2)

Mi-e sufletul cleios ca o salivă
De două limbi amestecată-n guri
Ce își pompează pofta deopotrivă.
Ești sfânta vicioasă din scripturi
Ce bărbăția-mi aspră o înduri
Și în gâtlej și-n cur ca pe-o colivă.
Aghiazmă bei și clefăi murături!

TAMARETĂ
(3)

Ţii minte când băgăm în tine
Feliile de mandarine,
Să-ţi satur trupul nesătul
În gură,-n pizdă şi în cur?
Erai elevă şi sugeai
Din zori de zi pule de cai.
Doar sânii tari ţi-i mai fereai
Să nu se fleşcăie-a mălai;
Ca-n troacă-n rest mă bălăceai...

TAMARETĂ
(4)

Mi-e sufletul topit de clipa
În care curul mi-ai lăsat
Să ți-l sfințesc, prin găurica
Clipind de-atâta așteptat,
Cu scula-mi grea, ruptă din rai.
Cu capu-n perne lin borai
Țuicile fierte-n carnea-ți albă.
Gemeai precum o zână dalbă
Prinsă-n văzduh și desfăcută
De-o rază, soarele s-o fută!

TAMARETĂ
(5)

Cât de frumos vomiți tu, beată cleşte,
Când pula-n curul tău călătoreşte,
Lindicu-ți-l frecând dumnezeieşte
C-un deget, de tot trupul se topeşte:
Baltă de carne albă, mâl de peşte...

MI-E-O SCÂRBĂ DELICIOASĂ DE TAMARA..

Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara.
Beată-mi adoarme-n pat cu pula-n gură.
Nici picurată pe lindic cu ceară
Să nu se fută-n cur nu se îndură,
Ci vrea mereu să-i umplu-n sperme maţul
Ce-i străjuit de-o găurică strâmtă.
Vomit pe sânii ei, să-i sting nesaţul,
Trupul i-l piş şi fericită cântă;
Şi mă aşază peste gura-i largă
Să-mi prindă-n dinţi căcatul când cald iese.
Slăveşte prin futaiuri triple, dese,
Carnea-i flămândă, pân'ce-o duc pe targă
La vreun spital de-urgenţe, cu servicii,
Să-i oblojească relele-orificii,
Ci ea prosteşte doctorii-n noi vicii...

ÎNFULECĂ-MĂ DULCE, NU CU GURA...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura,
Ci-ntre picioare sau chiar în popoul
Dat ca prin unt, în pat, pe preş, de-a dura
Scos pe-un prichici de lut. Ţi-s Poetboul!
O, lasă-mă să-ţi ling lindicul falnic,
Mov, descălţat, precum o pulă mică,
Din floacele-ncleiate-atât de darnic
De sucurile groase ce-n praf pică,
Încât faci bălţi cu franj de malachie
Sub tine dacă stai pe-asfalt şi-n iarbă,
Netrebnica, faimoasa mea soţie,
Doamnă de târg ce-n clocot dă să-şi fiarbă
O urbe-ntreagă. Dar sentimentală,
Tamariuşka cea-n veci în pielea goală!!!

NOUĂSPREZECE ANI AVEAI, EU TREIZE'Ş'CINCI...

Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş'cinci.
Sfinţi lubrici îţi dădeau, sfrijiţi, târcoale,
Te pipăiau, ţi se uitau sub poale,
Doreau aoreola să le-o lingi.
Acum eşti profesoară-n limba burţii
Iar eu deja poet municipal.
Plăcerile ţi-s mari. Abisul puţei
Înghite pân' şi pulele de cal.
Ci curul nu ţi-l dai decât drept premiu
Elevilor buboşi. Dezvirginezi
Clase întregi. Nu pridideşti cu-ndemnu'
În pauze, grămezi după grămezi,
Să-ţi bălăcească-n vaste cancelarii
Mlaştina trupului toţi căcănarii...

FITILUL LĂMPILOR CU GAZ SE-MBATĂ...
(Proiect)

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată
Şi-şi ard amoru-n flăcări, afumând
Sticle subţiri în încăperea lată
A sufletului meu. Penele,-a gând,
Din perne prin urechi îmi intră-n crier,
Fac cuiburi, clocesc ouă mari de struţ.
Sfărm între degete burtosul grier
Cu zeama-i fiartă pofta să-ţi asmuţ
Şi să ne bălăcim, lingure-n ciorbe,
Pudrate cu piper de-a pururea,
Spre-a ne sorbi, cum vorbele pre vorbe
Le cheam-alături. Frazele vor sta
Lungite-n simţul limbii dezmăţate,
Amăgitor de pure: soră cu-al său frate!

UN TRANDAFIR PENTRU TAMARA

Un trandafir cu o elevă-ntre petale
Care îți face semne-adânci din șale
Și-și freacă, în recreații, c-o stamină
Lindicul gros cât degetul la mână,
Și-apoi, cu brațele-i subțiri, pistilul
Îmbrățișând, se moaie ca fitilul
Și-nghite-ncet în gura ei umidă
De-amor omidă bleu după omidă...

TRECE TAMY...

Trece Tamy, boreală;
Nu se uită nici cu curul
La mine ce-i dau bonjourul,
Gras şi în suspin de gală
Şi-i sărut ca un tehui
Şi când e şi când nici nu-i
Pantoful pe tocul-cui.
Fiindcă drept îmbrăcăminte
Are doar încălţăminte
De-ţi pocneşe visu-n minte.
Şi-azvârle c-o sfârl-a genii
Preoţimea şi mirenii
În mătăsur'le gheenii
Şi cu ţâţele-i de-un funt
Ne de-a pururi şi profund
Sufletul împurpură
În zona cea tulbură...

PRIMA SCRISOARE
A MARCHIZULUI CĂTRE CONTESĂ

Pizdanca ta e o delicatesă
Ce-i bună de futut, de lins, de supt
Din vârful lindicard neîntrerupt,
Prea scumpă şi zburdalnică contesă.
Bem mied, mâncăm fazani răscopţi în spuză,
Mai gâtuim şi câte-un porumbiel,
Tu iei în pat poziţii fel de fel
Şi micile cruzimi ne şi amuză.
Râzând spui: Şi prinţesele se cacă!!!
Şi pe-un platou rotund de alabastru
Mi-aşezi deliciul tău cel mai măiastru,
Înmieresmat şi blond ca să îmi placă.
Şi astfel ne mai trece-o săptămână
De timp prins în borcane cu răşină...

Prea scumpă contesă
Te pupă pe-o fesă
Marchizul c-o tresă-
Rire cam vulgară
La vreme de seară

Şi de dimineaţă
Muiată-n dulceaţă
De-amor pân'la greaţă

Castelul Pulelor din Vis

A DOUA SCRISOARE PENTRU SCUMPA MEA CONTESĂ

Arată-mi curul mare-n ganguri sumbre
Şi lasă-mă, priviţi de câini, să-l fut
În găurica ce-ţi clipeşte-ocult
A dor smintit printre lumini şi umbre.

În preajmă-ne arhanghelii fac tumbe,
Se-aude-n cer marfaru-n veci pierdut,
Şi-n beciuri vechi pereţii umezi put,
Şi pompierii-n flăcări scot tulumbe...

Vino cu cracii moi când cade-amurgul
Şi o să-ţi bag o pulă de-ntreg burgul
Se va cutremura-n odăi şi-n tandre străzi

Prelinse lin în pante şi-n scăriţe
Când tu schelălăieşti, pierdută-n fiţe,
Mişcând adânc din buci ca la parăzi!!!

Marchizul ce-ţi linge izul
Pizdei împroşcând parbrizul!

UMBLAM UMIL SĂ-ŢI ŞUŞOTESC PRIN URBE

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe
Foşnetul fustei, coapsele-n mătasă...
Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n
Ţăndări verzui în pieptu-nchis în casă.
Căci iar bolesc sub iederi necăjite
Şi-n raiuri trist frecate cu sacâz.
Pe cercurile pacinicilor plite
Prăjesc pârjoale moi. Ci tu îţi râzi
De sufletul ce ţi-a plătit cu viaţa
Şoldul şcolar şi sânii descheiaţi.
Şi lacrimile mi le-nşiri pe aţa
Subţire-a nu ştiu câţi vicleni bărbaţi.
Şi-mi torni ruşinea în găleţi cu zoaie
Şi inima mi-arunci la vreo potaie
Flămândă-n bot şi năclăită-n ploaie...

RONDELUL PULELOR DE CAL

Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brânci,

Le-nghit în pizdele lor grase
Ca pe fitile-n lămpi adânci.
Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?

Și-apoi în văzu-ntregii clase
La tablă ies, primesc porunci
Lin să le sugă, abia scoase
Din cur, și-s întrebate-atunci:
Sunt pulele de cal prea groase?

RONDELUL PULELOR DE CAL (Variantă)

Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brânci,

Le-arată pizdele din şase
Poziţii cât pot fi de-adânci.
Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?

Apoi, spre pofta-ntregii clase
Îşi bagă-n cur cârnaţi şi şunci,
Sticle de whisky şi melasă
Şi le întreabă iarăşi, dulci,
Sunt pulele de cal prea groase?

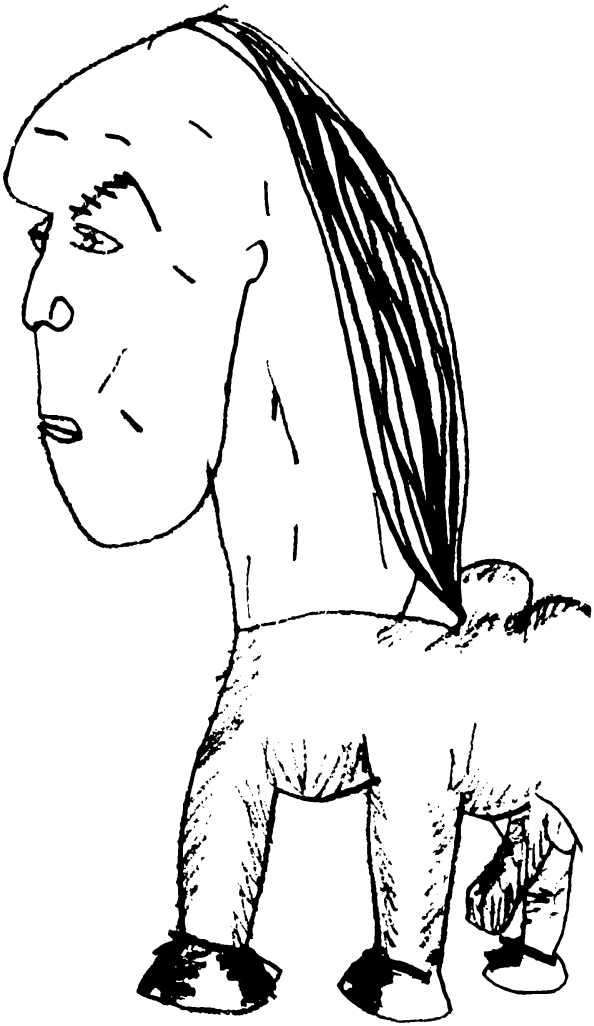

SONET MISOGIN
(1)
(Celestialei Porcuța-Satannici)

Tâmpenia ta pură îmbrac-o azi frumos.
Veșmintele să-ți fie de-mpărătească rece
Ce trambalându-și trupul, printre supuși, pe jos,
Ucide din prostie și din plictis, când trece,
Cu o privire-opacă sub prea îngusta-i frunte.
Dă-ți răutatea-n gesturi și-n vorbe aurii,
Fă-mi ora o grămadă de firmituri mărunte,
Gândacilor din baligi stăpână să le fii.
Și-mproașcă izuri false, candori putregăite,
Din mlaștini roș de menstre oprite în chiloți
Cu sufletul meu, vată-mpărțită pentru toți
Cei ce-mi socot vieața un grajd murdar de vite.
Și-njugă-mă penibil, cu cracii, ca să capăt
Din nou pofta de-a lua-o, voios bou, de la capăt!

SONET MISOGIN
(2)
(Celestialei Porcuța-Satannici)

Astăzi o faci pe Doamna, veșmintele te-mbracă
Penibil, ca pe-o iapă-o pereche de chiloți.
Surâzi: rânjește-o vacă; vorbești, mai rage-o vacă.
Ți-s ochii moi sub tâmple doi îngeri idioți
Ce îmbătați de slava de altădat-a zării,
Clocesc ninsori topite sub luciul fin bombat.
Dă-ți drumul la prostie, la marginea căldării,
De-a dreptul, din picioare, ca la un gros pișat
Și bagă-mi viața-n scorburi de gânduri muierești,
Minciuni crescute-alene, ca ploșnițele mari,
Cu bale menstruale în care-ți clipocești
Cracii grăsani și curul dospit de militari.
Căci eu sunt vinovatul de-a fi-ndrăgit o scroafă
Ce are-n păr, la ceafă, un strugur drept agrafă.

SONET MISOGIN
(3)
(Celestialei Porcuța-Satannici)

Mă chinui cu palpituri de flutur ifosard
Ce-și leapădă, ca gâsca, un găinaț albastru
Oh, nu pe roua-n rugă a crinului din gard,
Crescut lângă chilie spre-a se-nchina sihastrul
Tămăduit în taină de Maica Preacurată,
Ci pe podeaua rece a clipei imbecile.
Din tine ies limbricii prostiei dintr-odată
Ca să-mi mânjească slava cu smârcul marei sile.
Și botnițele țâței mușcă aerul tandru.
Vai, unde-i fericirea mea căptușită-n pluș
Pe care-aleargă bila acelui copilandru
Ce-a fost orbit de carnea ta calpă pân-acuș?
Și unde-i și răzorul prea afânat din suflet
Pe care gura-ți lasă râme cu miros putred?

SONET MISOGIN
(4)
(Celestialei Porcuța-Satannici)

Ți-am cumpărat o sfeclă s-o rumegi, ca la vaci,
Ci tu o pui în vază și-amor cleios visezi,
Lindicu-ți arde-n flăcări, a dragoste,-ntre craci,
În cer se fierb pilafuri de tandre dup-amiezi.
Plătcuțele-n sutienul tău sar ca la salut!
O pacoste ți-e fundul de mămăligă-n flori,
Americile clipei, de nord, de sud, îți put,
Ți-e inimioara plină de fleacuri ce le-adori.
Și un popor de nasturi și nații lungi de ațe
Vor să-ți închidă trupu-n veșmintele de soi
În care visul face un mare tărăboi
Iar realitatea-i pusă pe frele boroboațe;
Ca de o pildă coapsa să ți se lin dizolve
În timp ce eu scriu versuri cu vorbe, vorbe,
vorbe...

SONET SATIRIC

Cum se aude pe ciment o bilă,
Rostogolindu-se,-mi ţopăie clipa
Pe creierii boţiţi. N-ai tiv de milă.
Râzi că-s pocnit în creştet cu aripa
Gânsacilor. La ce folos ai trupul,
Cu-atâtea-ntortocheri şi dâmburi calde,
Dacă-l topeşti, departe,-n ceaiuri fade,
Sorbit în buze blegi, guri fără scrupul,
De nişte popândăi, de nişte broaşte
Ce freacă lacuri limpezi în gargara
Lor putredă? Te-afunzi încet în mlaşte
Găinăţate. Fluturii duc seara
Să-ţi moară între sâni. Iar dimineaţa
Scălâmbăie-n patul surpat de-amor Paiaţa!!!

ÎNTRU AMINTIREA LUI APOLLINAIRE

În faţa ta mă simt ca un copil.
Îmi place să mă joc cu tot ce ai.
Ţi-aş dărui, râzând, pule de cai,
Coaie de taur, lapţi de crocodil.
De curul tău m-aş ţine ca un scai;
La râma mizerabilă ce eşti,
Un peşte împuţit, cu solzi regeşti,
Sare din râul lin prelins din rai.
Crăceşte-te semeţ, iubita mea
Ce-mi birui zilnic sufletul şi mintea,
Să-ţi sorb, îngenunchiat, din ferfenea,
Zeama lăsată-n zori cu tot cu lintea
Băltită dulce-ntr-însa. Şi mă-ncleie
În sosul tău futurgic de femeie!!!

SONET ŞCOLĂRESC

Elevele se duc la şcoală,
Îşi pun chiloţii în penar
Şi-apoi pe săli pizduţa goală
Şi-o plimbă-n recreaţii mari.
Şi cad când trece-un diriginte,
Ca el să le miroase-n cur
Şi să le fută fără minte,
Dacă nu-i nimeni primprejur.
Sau măcar dânsele să-l sugă
Îngenuncheate pe ciment
În cea mai delicioasă rugă,
Pe capul pulei plimbând lent
Buzele groase, limba-n floare,
Până când sună de intrare...

SONET NOSTALGIC

Oh, curul doamnei Mericeanu!
Oh, curul doamnei Bombonov!
Sub fuste verzi ca leuşteanul,
Sub fuste ca amurgul mov.
Primul, lipsit voios de minte,
Purtat pe străzi fără chiloţi,
Încât zefirii, din veşminte,
Îl scot să-l vadă, rumen, toţi.
Al doilea, cu buci obeze,
Ţinut ascuns, la proaspăt preţ,
De fragedele milaneze
Ale chiloţilor măreţi.
Unde sunt, Doamne, veşnicile cururi
Întru slăvirea Dulcilor Putori de-a pururi?

SONETUL POETULUI ÎNȘURUBAT

Sunt delicat, dar pot fi și obraznic:
Rouă ce-și scuipă puritatea-n smârcuri,
Parfum de crin trimis la dracu-n praznic,
Melc șchiop lingându-ți mierea de pe sfârcuri.

Motanu-mi vine-n zori, tiptil, cu liftul
La ușă. Toarce-n pripă. Lingușește
Piciorul mesei. Miorlăie conflictul:
Vrea trup gras de găină, cap de pește!

Ci eu mă-nvârt în tine ca șurubul,
Căci te-am prins goală în capotul luciu
Și mințile în creier mi se tulbur

Când te apleci, c-o cârpă, să freci tuciul
Plitei pe cercurile puse-anume
Să-mi dea fiori. Și-ți las bucile-n spume...

ÎMI STAI PE CREIERI...

Îmi stai pe creieri în genunchi şi-n coate.
Cât crezi, iubito, că mai pot răbda?
Mi-s simţurile trase la rindea,
Şira spinării zbârnâie în spate,
Zmulsă din trup şi-umplută cu smântână,
Ca tulnicul ciobanului mişel,
Care, tot sihăstrind în dos de stână,
Şi-o freacă-n blana fragedului miel.
Ci n-aştepta să-mi deie-n clocot pula,
Nervoasă şi-mbibată-n sânge mov.
Coboară lin. Dezbracă-te-n Cehov
Sau în Baudelaire. Să-mi treacă taranatula
Dorinţei peste trup şi să-mi ucidă,
Păroasă, dragostea, ca pe-o omidă...

SONET PENTRU TAMARA

Vai, Doamne, pentru cine îmi păstrez
Roua din coaie, dragostea din suflet?
Trec zile-n învârteli de titirez,
Iubitei nu-i mai mângâi miezul umed

De-a pururi, dintre cracii durdulii;
N-am mai sfințit-o, lin, de ani de zile;
Altora gura-și dă. Roiesc gagii
La stupul ei cu mierea de zambile.

Va trebui să-mi caut o micuță
Zăludă, vreo madamocikă-n călduri,
Vreo lebădă murdară-n minți și-n puță;

Poate chiar tu, Tamara, o s'te-nduri
Să-mi răsplătești osânda grea cu trupul
Pe care-n toate locurile-astupu-l!

SONET
PENTRU PORCUŢA SATANNICI

Toulouse-Lautrec picta într-un bordel.
Verlaine avea iubită-o târfă dulce,
Când cu bărbaţi n-a mai putut să-şi culce
Trupul bolnav, zoios stârv infidel...
Cresc strugurii ciorchini umflaţi cu sperme,
Ţăruşii stau ca pulele în gard
De leaţuri. Scândurelele-s eterne,
Bătute-n floarea cuielor ce ard.
Zorele-n franj, să nu le doară lemnul
Mortificat de-un pacinic hospodar
De-al lui Apollinaire, adus de-ndemnul
Marchizului, îţi pun, duios, drept dar,
    Perdele de amor la cercevele
    Şi la pantofi extatice pingele,
    Să-ţi plimbi curul frumos printre belele.

SONET
PENTRU PORCUȚA SATANNICI
(2)

Încrederea oarbă pe care ți-o cer
Nu poți să mi-o dărui. Ai ochii prea verzi!
O clipă doar cumpătul dacă ți-l pierzi
Și-ți duci iar ferfana, la văz, în paner
De coapse durdule, prin piețele dulci,
S-o drămuie blegii, scuipând-o-n sudălmi;
Și țâțele mici cântărite-s cu pălmi
De tâmpi bâlbâindu-și dorinți să te culci,
Muiată-n cerceafuri, minunea mea albă.
O, Doamne, amurgul puiește gândacii
Ce-ți cațără roua cleioasă pe cracii
Tăi, Pururi Fecioară și Pupeșă Nalbă
Ascunsă în sufletul meu de-un destin
Jertfit să-ți adore popoul sublim!

NOSTALGII
ŞI LEACURI

N-ajung nici cu prăjina-n sfârcul ţâţei
Iubitei Ideale,-atât de lungi
I-s cracii. Beau licorile tărâţei,
Borcan după borcan, coaiele,-n pungi
De rouă bărbătească, să îmi umplu.
Trag prafuri chinezeşti zilnic pe nări,
Mă ung cu alifii de baligi, umblu
C-un săculeţ de spini la subsuori.
M-acopăr doar cu plapume şi pufuri,
De păpădii, de lebădă şi ibis,
Încerc terciuri de melci, cleiuri. Nădufuri
Tari de catâr prinse-n flacoane lin mi-s
Aduse. Oblojesc orice papilă
Cu miere de mărar uscat. Aibi milă,
Nu mă lăsa să-ncep să sug pastilă,
Dă-mi chiar din coapsa ta pizda de-o kilă,
Înzdrăvenindu-mă! Nu vezi că nu mai pot
Să-ţi cânt, trist, curul, la flageolot?

SONET DE STÂNGA
SCRIS CU DREAPTA

Burtalbăstrimea muştelor de-acum,
Pârţanii clipei, tulburii ca-n putini
Moarea de varză, şunci mucede-n fum,
Mazagazdronii ce ne spun fin: „Du-te-n..."
Ne iau cu hapca viaţa-n hârtii verzi,
Cu capete şi mănăstiri pe ele.
O, suflete,-n adânci puroaie-ţi pierzi
Iubita Ideală din dantele
Ce-şi scaldă trupu-n balele lor dulci.
Mai speri s-o ai trăsnită-n largi crivate,
Curul să-i lingi, ţâţele moi să-i mulgi
În oale pentru prins smântâni din lapte
Sfânt de femeie şi să-i sorbi nectarul
Pizdei-chivót, înzdrăvenindu-ţi harul?

SONET

Ţi-s atât de hapsâni dotaţi nurii
Când stai goală-n pat, iubito,
Că se-mbujorează murii
Casei care-ai locuit-o.

Şi cad clanţele din uşe,
Moi, răscoapte de ruşine,
Plite-adună-n nări cenuşe
Vechi şi calde pentru tine.

Şi găleţile au apă
Dulce, să se bălăcească
Raza-ntr-însa pân'ce crapă.

Iar prin fleaura de îngeri
Trece-o patimă porcească
De-a se tăvăli-n răsfrângeri.

SĂ NU TE-NFUNZI ÎN MIEZUL UNUI CRIN...

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin,
Nu te-ncurca cu fluturi răi în izuri;
Iubitei Ideale, dulce-n crizuri
De şolduri prăbuşite-n patul plin
Cu perini şi cearceafuri fin boţite,
Nu-i da răgaz. Fă-o să geamă scurt
Şi-apoi luată-n biciuşc-o vei trimite
Să rupă, pentru borş, mărar adult,
Lobodă mov, morcovi cu ţeapă dură
Şi pătrunjei ce măduva-ţi înmoaie.
Cu un prosop curat şterge-o de zoaie,
Pe muchia plitei pune-o. Ea îndură!
Şi chiar îi place sosul să-şi unească
Cu cel ce fierbe-n cratiţa cerească...

VARIANTĂ

Satannici cu cinci lindici,
Vin' sufletul să-mi ridici,
Cu cracii, până la cer,
Să-mi dai vrajă și mister,
Cu miros de giuvaer,
Din pizda ta cea cleioasă,
Și botoasă, și mustoasă,
Păzită de două buci
Albe, de rămân năuci
Îngerii printre butuci
Bogați de viță de vie
În raiul ce ne îmbie
Sub o blândă bălărie,
Când destinul se înmoaie,
S-o punem de-o fleșcăraie...

SATANA
CE-ȚI LINGE RANA
ȘI-ȚI DĂ SĂ MĂNÂNCI BANANA,
CÂND EȘTI VULVERABILĂ

CÂNTEC DE ZVÂC ŞI ALEAN

În cinstea lui Anton Pann

Eu ce-am fost odată june
Iar acuma-s bou prăjit
La crieri de boliciune
Stau şi-ţi scriu cracii vrăjit
Unul e o libelulă
Care-n aer trece-n zbor
Celălalt e o pendulă
Ce mişcă prin dormitor
Însă amândoi mă-mbată
Căci în viaţa tristă grea
Mi s-a pus pe ei o pată
Ce n-o şterge nimenea
Între ei aş vrea să-mi deie
Moartea capătul la aţ
Eu bărbat şi tu femeie
Sub cearceaf îmbrăţoşaţi
Fincă nu este pe lume
Miracol minune vis
Decât să iubeşti în spume
Locu-acela fix precis!!!

MARCHIZUL VA INTRA LA ORA CINCI
(întru amintirea marchizului de Sade)

Iubito, divin,
La tine mă-nchin
în genunchi.
Hai,
Fă-mi hatârul:
Pune-ţi sânii pe-un trunchi
Să ţi-i tai
Cu satârul!

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Dă-mi acul din păr,
Ochii să-ţi scot
Cu nervii oftalmici cu tot:
Zbârrrn!
Să am de ce să-i atârn.

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
În piscină

Sunt as:
Pancreas,
Splină,
Glande suprarenale
Șterpelesc printr-un mic orificiu
Aflat între șale,
Fără să las
Nici un indiciu.

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Luminile să nu le stingi
„În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine"
Și nu ieși
Precum marchiza lui Paul Valéry,
La ora cinci,
Căci te așteaptă,
Pe ultima treaptă,
În mâna dreaptă
Cu izul
Și parul,
Marchizul
Emil de Brumaru!

RUMBĂ LENEŞĂ

Ifo-ifo-torontof,
Când treci leneşă-n pantof,
Măduvile ne înţapi
Şi picioarele-n ciorapi,
Sub pojghiţele mătăsii,
Îs băgate-n pizda mă-sii!

Parcă-ai merge cu caleaşca,
Legănată: fleaşca-fleaşca!

Ţâţa-mpunge în chilim
Râtişorul ei infim
De ne brusc zaharisim,
Împuţito!

Vino sâmbătă la bal
Să te pipăi personal!

BLESTEM

Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ți-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguță de mătase
Cu roțile-nmuiate în oloi.

Și fi-ți-ar mutra-n pușcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca niște raze lungi ce vor să-și culce
Blând amintirea soarelui pe-un pat.

Căci mi se rupe-n paișpe de plăcere
Și mi se umflă sufletul de sos,
Când pielea ta, prelinsă ca o miere,
Din creștet până-n tălpi ți-o ling pios.

TERŢINE PENTRU TAMARA

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stai trântită-n pat
Ca într-un rai adânc şi afânat.

Veşmintele pe trupul tău boghet
Nu ţi le pui, ci numai în sipet
Le ţii, pe pizdă mângâiată-ncet.

Papucii de-i încalţi, cu chiu cu vai,
Faci doar doi paşi şi te opreşte-un pai,
Căci iar în pat vii curul să mi-l dai.

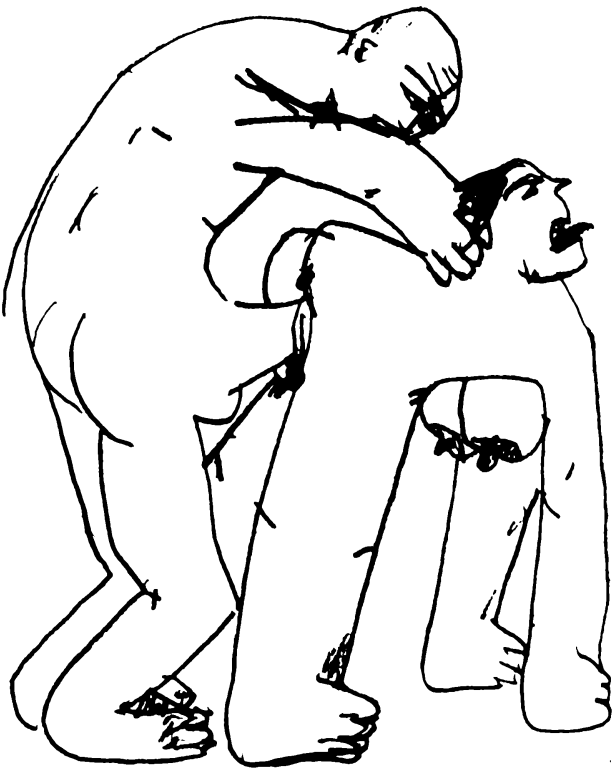

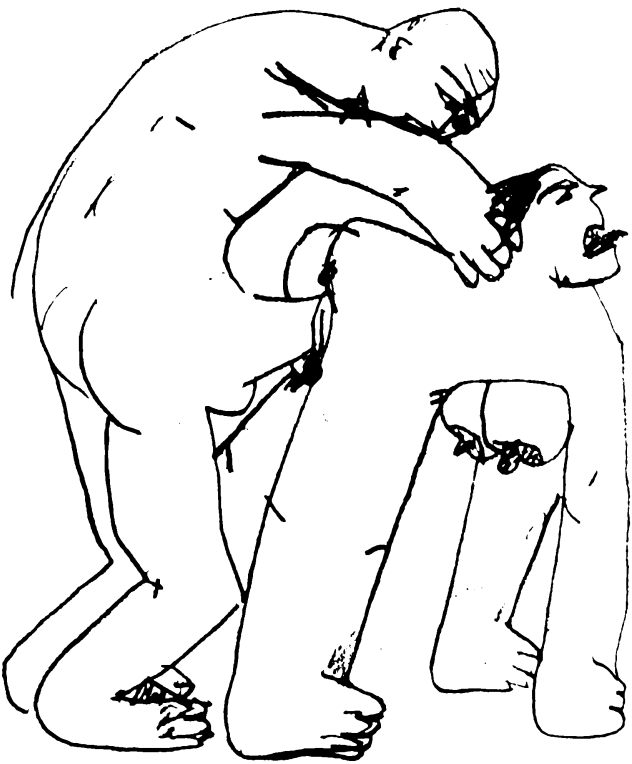

RĂZBUNARE

Nu perne moi, ci două cărămizi
O să-ţi aşez, cu grijă, azi sub fese.
Şi nu pe cea mai groasă dintre-omizi
Ţi-oi da când cracii falnici ţi-i deschizi,
Ci-un straşnic ciocălău cu boabe dese.

Şi nu ţi-oi săruta ca de-obicei
Sânii umflaţi, cu vinişoare-albastre,
Ci cu un brici, pe fiecare-n trei,
Voi despica şi porţii la căţei
Voi face-n cinstea despărţirii noastre.

Iar ochii ţi-i voi scoate la sfârşit.
Şi unu-n cur, cel'lalt în pizda tristă
Ţi-l voi băga, să poţi să vezi, cumplit,
Acele părţi ce-atât m-au fericit.
Lindicul o să-ţi gâtui c-o batistă!

Şi gura ţi-o voi umple cu căcat
De urs nedus la umblătoare-o iarnă.
Şi-n cap ţi-oi pune oala de sub pat
Şi-o să privesc cum peste hoitu-ţi lat
Tot universul troaca şi-o răstoarnă.

PREASCUMPĂ SATANNICI

Te-aşteaptă bucurii
Pe care nu le ştii
Decât din cărţi sau vise,
Când coapsele-ţi deschise
Îmi vor lipi pe gură
Mustoasa lor căldură
Ce-n rai doar o îndură
Arhanghelii, de vii
Arşi pe un rug de rouă...
Închinare:
O, Doamne, dă-ne nouă..

POVESTEA BOIERNAŞULUI DE ŢARĂ ŞI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU

Povestea boiernaşului de ţară
Şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiţă de ţigară,
Trântit în praf, c-o de păianjen ghiară,
Muiată-n sânge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târguşor cu coropâşniţi
Prinse-n ţâţâni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin râşniţi
Tristeţea şi-şi punea pe suflet prâşniţi
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de biblice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice,
La păpădii zdrobind şi la furnice,
Până-n amurg umbla c-un zâmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceţi de miere roz.

Cu briciul boiernaşul cel sihastru
Îl despică şi-al vieţii lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ţinut cu iz aliotman,
Rugându-l iute-n orice are roată
Să vină cât mai este încă fată
La vârsta ei de treisprezece ani.

Şi boiernaşul, luând bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav
Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele îşi desfăcu, sprinţară,
Ca să-i arate himenul suav.

Şi, Doamne! iartă-mi gingaşele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cârlionţime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.

Ci dânsu-ngenuncheat smerit în faţa
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceaşcă-ntâi adânc dulceaţa
Şi bărbăţia lui trecu ca raţa
Pe apă printre buzele-i apoi.
. . . . . .

Şi fericiţi jucatu-s-au, departe
De lumea rea, rostogoliţi pe pat,
Lin desfătându-şi fiecare parte,
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieliţă de zmeură legat

Voi scrie, clătinând condeie grele,
Şi-atunci, o, cetitorule, vei şti
Acele lucruri durdulii şi frele
Ce se întâmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiţii serafii.

NEVASTA TINERICĂ

Motto:
Nevestica tinerică
Trebuie să nu ţi-o cruţi,
Ci s-o fuţi şi s-o răsfuţi,
Pe margine de pătuţ,
Până pizda-n cur i-o muţi.

Nevasta tinerică
Îţi face baclavale
Şi repede-şi ridică
În cap ale ei poale

Ca să-i miroşi pizduţa
Însiropată toată
Şi-apoi pe pat, drăguţa,
Vrea plată şi răsplată

C-o mie de răsfăţuri
Şi-o pulă până-n rânză.
Şi-abia ţinută-n hăţuri
Nechează ca o mânză

Şi buze moi desface
La gură şi-ntre şale
Şi-atât de mult îi place,
Lin, picioruşe goale,

Deşi îi este frică,
Pe umere a-ţi pune.
Căci, Doamne, ce minune-i
Să-ţi fuţi mereu în spume
Nevasta tinerică!

NU MĂ MAI INTERESEAZĂ...

Nu mă mai interesează
Ce tristeţe am la bază
Când sorb lung în vechea-mi urbe
Un borş de fasole curve.
Căci dacă o fi să pier
Am la tine cazier
Cu chimicul pe chiloţi
Scris ca să priceapă toţi
Hăndrălăii
Şi debilii
(Pupa-ţi-aş sub fânul clăii
Petala zambilii
Şi...)
Că-s Poet, scumpi!!!

SCUMPI,
IO SUNT TIP GALANT...

Scumpi, io sunt tip galant,
Am în suflet diamant
Din vremea lui Ipsilant
Şi nervii alcoolizaţi
Permanent cu mult nesaţ.
De aceea, uite ce-i,
Ţi-o fi dat mă-ta cercei
Şi chiloţi să-ţi porţi în ei,
Umblând dulce creanga,
Ca-ntr-un plic
De borangic
Cloş,
Pe-Alexandru Moghioroş,
Fofoleanca.
Căci dacă mă enervez
Te învârt de nu te vezi
Precum ca pe-un titirez
De din zori până-n amiezi.
Fiindcă prea eşti bestie,
Pupa-te-aş pe trestie

Şi mânca-ţi-ar pitpalacii
Gura, ţâţele şi cracii
Ce îi ai
Şi nu mi-i dai,
Intra-ţi-ar în cur un pai
Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!!!

POEM LIRIC

Iubito, hai să facem peturi
Unul în nasul celuilalt
Şi fără multe marafeturi
Să mirosim care-i mai cald,

Mai bun, mai iute, mai ferice,
Mai delicat, mai tricolor.
La tine-i tril de pitulice,
La mine-i urs ce zice: morrr!

POEM LIRIC
(2)

Iubita mea, ce ai, ce am,
De-am pus o pătură în geam
Și ne uităm fix la divan?

Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atât de-adânc chiloți-ți tragi
În jos spre-a-mi da bucile dragi?

FRAGEDUL CUFĂR

Cam la două-trei săptămâni, mama mă băga cu tandreţe într-un cufăr uriaş. Îmi amintesc zâmbetul ei umed, victorios, însalivat la colţurile vinovate ale gurii, zâmbet ce-i lingea parcă întreaga-i faţă când mă anunţa dulce că astfel îmi voi desăvârşi educaţia de adevărat cavaler. Auzeam scrâşnetul fin al zăvoarelor de argint vechi, muzica cheilor în lacătele de aur. Interiorul era de mărimea obişnuită a odăilor mele strâmte, joase. Lângă un perete aveam culcuşul alcătuit din perne umplute cu puf de gâscă, şaluri de lână afumată, perdele rupte, rufării intime, feminine, mototolite delicat, încleiate nimicitor în sucul acela de nedescris al vulvelor palpitând sub crinoline. Alături, în farfurii de cleştar, cu margini rujate, bucate preparate lasciv de Empampa, camerista durdulie a mamei. Mai găseam lumânări de ceară roşie, parfumate, cărţi cu vieţile Sfinţilor Părinţi, albume de heraldică, un atlas de anatomie umană cu planşe detaliind până la demenţă configurarea celestă a sexelor. Mâncam, citeam, dormeam, priveam îndelung blazoanele feerice, mă masturbam. Nevoile fireşti le confisca un recipient de porţelan trandafiriu. Nu ştiam niciodată cât voi sta închis.

Prezența mea în castel, în anumite perioade, devenea, se pare, indezirabilă. Când mi se da drumul, mama, întotdeauna obosită, șovăitoare în mișcări, cu glasul abia șoptit, îngâna rugăciuni interminabile de iertare. Pete vinete îi împodobeau obrajii surpați, gâtul alb, brațele rotunde. Mă obișnuisem. Sufletul meu căpătă, încetul cu încetul, crini, flamuri, coifuri, turnuri, îngeri, lumină. Îndeosebi o nesfârșită lumină răbdătoare; mănunchi de raze subțiri bănuind, căutând, pipăind, posedând puritatea grea, candoarea misterioasă a unei copilării perlate echivoc de lacrima uterină.

POEM EPIC
(1)

Vine trenul. Impiegatul
Părăsește-n grabă patul,

Ia chipiul, ia paleta
Și o lasă-n pat pe Veta

Leneșă și-n pizda goală
Și-n gură c-o portocală.

Ce greșeală, ce greșeală!

Ceasului-i iese limbuța
Din cadran și-i linge puța!!!

POEM EPIC
(2)

Lângă Fra Fillipo Lippi
Reparata făcea pipi.

Dintr-o tufă de sparanghel
Se înalță un arhanghel.

Cu privirea pătimașă
Dânsul bate din cravașă:

„Reparata, pentru ce
Nu faci pipi la W.C.?

Tu ești fată, el băiat,
Lucru e nerușinat!"

Și-atunci Fra Fillipo Lippi
O fute-n extazul clipei!!!

POEM EPIC
(3)

Reparata ia maşina
Şi se plimbă ca felina.

Iată-o vede Adrian
Care este căpitan.

Ea, simţind că e privită,
Dintr-o dată se excită

Şi se-opreşte. El se-nclină.
Lin pocneşte o băşină...

Cântă muzica-n grădină...

TAMARIUŞKA CU ŞALELE EI PLATE...

Tamariuşka cu şalele ei plate
Şi găurica curului rotundă,
Când o aşez, blând, în genunchi şi-n coate,
Capu-şi întoarce, limba-i să-mi pătrundă
În gură ca să-mi sugă şi salivă
Nu numai sperma-n fundul alb şi harnic.
Îmi e hazna, îi sunt suav paharnic
Şi-aşa ne-ndestulăm, răi deopotrivă,
Legenda-ne murdară, dar voioasă.
Popou-mi dă, căci pizda e prea largă!
Şi-ar vrea şi subsuorile să-şi spargă
Şi ţâţele, când între ele-o fut cu-aleasă
Grijă să îi ţâşnească, grea dulceaţă,
Roua coaielor mele drept în faţă!

JURĂMÂNT

Depun, cu mâna pe lindic, azi, jurământul:
Lin să ți-l sug, de-a pururi să-l dezmierd,
Cracilor tăi umflați să le port jugul,
Curul să-ți fut până ce viața-mi pierd.
Pizda să-ți fie veșnic, prin floci, plină
De pule de bărbați, coaie să ai
Câte albine-n roiuri de lumine,
Spre-a le sorbi, sparte-n pahar, c-un pai.
Gura cu buze zăpăcite-n colțuri
De zăbăluțe să-ți cuprindă-n dinți
Rântașuri parfumate, roua-n boțuri,
Ciorbe de spermă de catâr, fierbinți.
Și să plutești ca lebăda pe ape
Până ce pofta-n suflet o să-ți crape!

PETRARCA N-A FUTUT-O PE LAURA...

Petrarca n-a futut-o pe Laura. Nici eu
Pe tine. Dă-mi talentul, orice nici când vom face,
Să-ţi povestesc în vorbe. Mă simt un semizeu
Cântându-ţi, în neştire, teribilele-ţi floace.
Ai gura despicată de buze care vor,
Nări absorbind miresme ce numai tu pricepi,
Oh, de cartofi albaştri, violacee cepi,
Ridichi îmbujorate, napi atotzdrobitori.
Iar ochii — Doamne!-n ceruri Apollinaire chiar turbă.
Uită de Lou, războiul îi pare-un dulce fleac
Şi dintre nori şi îngeri, Guillaume, grav, se masturbă,
Cu sperma lui el umple, evlavios caimac,
  Două gamele, găuri de-obuze, Turnul Londrei.
  Te-ai mulţumit? Nu mie, ci Dânsului răsponde-i!

PASTEL

Motanii n-au nevoie de flanele,
Locomotivele fac pif-paf-puf pe linii
Ferate și iubesc macazuri grele,
Lumina fute dulce-n aer crinii,
Momite-s de dulăi zânele-n stoguri,
La croitorese preaslăvit e tivul
Și cheutorile-n bluzițe. Saci cu droguri
Cară-n spinare fluturi prin tot târgul
Luând alibi izuri de tei în floace,
Oh, fetele ascund bile de fildeș
Ce li s-au dăruit ca să se joace-n
Cesuri de-amor când singurele linge-ș
    Sfârcuri de țâțe mici. Ele-ntre coapse
    Păstrează vechi scaieți, chibrituri arse,
    Sperme uscate în batiste stoarse...

JURĂMÂNT
(2)

Jur pe lindicul tău să fiu destoinic
Consiler municipal al coapsei goale.
Cu polonicul sperma s-o dau spornic
Fecioarelor din deal şi de din vale.
Pe stema razelor lăţite-n baltă,
Jur să-ţi ridic voios cracii pe umeri,
Iubită Ideală, Pizdă-Naltă.
Intrările, ieşirile să-mi numeri
Când pragul ţi-l tocesc în munci de fraier,
Bou înjugat la simţurile-n ţâfne.
Jur să-ţi dedic fântâni. Găleţi cu aer,
Băgate, să le scot cu apă-n râvne
De om ce-şi dă şi sufletul pe-un sfanţ
Ţinut de tine, în buric, la danţ.

MATINALĂ
PENTRU CONTESĂ

Satannici cu cinci lindici,
Mi-ar mai trebui şi-un bici
Cu sfârcurile plumbuite,
Să te ardă la copite,
Să-ţi rupă din sânii mici
Carnea albă
Cu miros de miez de nalbă
În viaţa de-acum şi-aici...

Marchizul ce-ţi linge izul

VIAȚA LA ȚARĂ

Putrede cânepi mi-aduceau mireasma
Nevestei, mi-o băgau adânc în nară
Până la creieri, de-mi sărea fantasma
Futaiurilor dintr-o altă vară,
Când îi scoteam între strujeni chiloții
Și o propteam de-un mușuroi de cârtiți.
Deasupra-ne doar norii dalbi ai bălții
Ne ocrotea plăcerea marei târtiți
Îndestulate-ntâi în cur, apoi în pizdă
Și-abia la urmă-n gura-i cu dinți lați
Și limba aspră. Ne ștergeam cu izmă
Creață și foi de brusturi, delicați,
Și ne duceam, sfioși și puri, în casă,
Să bem vin roș, păpând picior de broască...

DE-ABIA ACUM MI-E ŞOAPTA-MBELŞUGATĂ

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată,
Chiag cald de carne-amestecat cu suflet.
De-aceea să-ţi scriu limpede mă-ncumet,
Femeie grea de sâni, turlă perlată
În roua dimineţii, clipă lentă
Ce mă atinge-n treacăt, ca pe-un stâlp,
Cu şoldurile, drogul meu de mentă
Şi cimbrişor. În jur melcii tac mâlc.
E vremea fluturilor fără haine,
Doar în amiezi de raze îmbrăcaţi.
Vin să-ţi strecor, prin somn, crudele taine
Ce nu se spun decât între bărbaţi.
Ci tu, isteaţă foc, o să-nţelegi
Din creştet până-n cracii tăi pribegi...

SONETUL
ÎNTOCMIT CU SOCOTEALĂ

Voi întocmi sonetul cu multă dichiseală.
Chiloți, sutien, furouri, o mie de veşminte
Cărăbăneşti. Mai dulce exişti în pielea goală,
Fiindcă mătasa-nşală, taftaua-n falduri minte.
Primeşte-mă-mbrăcată, aşa cum sunt, cu bube
Pe piept şi pe picioare, oh, linge-le chiar, tristă,
Stoarce-mi cu limba moale puroaile heruve,
Strânge-mi din coate coaje, păstrează-le-n batistă.
Şi-abia apoi aruncă-ți cârpele de pe tine,
Freacă-ți sânii şi curul de carnea-mi putrezind.
E-n mine şi un diavol, iubito, şi un sfânt.
De-aceea, în amurguri, ți-e-atât de drag şi bine
Să-ntingi ca-ntr-o tigaie murdară pofta-ți rea
De-a-mi fi Marea Putoare şi Maica Precista!

EŞTI COAPTĂ PENTRU PULĂ CA MĂRUL PENTR-OMIDĂ...

Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă.
Să-ţi mişc sâmburii-n maţul cel gros de-abia aştept.
Dă-mi, Doamne, fericirea: un trup ce-o să-şi dividă
Carnea în două fese şi-n mijloc c-un drug drept,
Băgat până la suflet (şi dincolo de dânsul!).
Albinele au roiuri ce-şi strâng mierea în faguri,
Eu, spermă albă, groasă, în clipa-n care mulsul
Mi-l face-n curu-i tandru, Tamariuşka. Pe praguri
De paradis, proptită-n genunchi şi-n coate-n preş,
Nu mă mai satur, tulbur cu dragostea mea urbea,
Oh, chiar de voi ajunge de-atât futut un leş,
Vieaţa-mi curge-într-însa numai şi numai cum vrea
Flocoasa-i Ideală, Mlaştina-n Ceaşca Dulce.
Căci Ea, de la picioare,-n final, degetu-mi suge...

SFATURI

Lasă să-ţi intre-n Ţara Basmelor popoul
Fin despicat în două calde fese
Albe şi mari. Storce uleiuri dese
Din rouă. Solidifică lingoul
Clipei: ciuperca, fluturele, melcul.
Opreşte c-o vergea zefirii-n iarbă,
Izvoru-nvârte-l şi-apoi dulce trecu-l
Zânelor, pizda-n unde să şi-o şteargă.
Zdrobeşte-n muşuroi ou de furnice
Coapte-n amurg. Topeşte-ţi în omidă
Ce ai mai rău. Sudorile să-ţi pice
Din subsuori pe pietrele de cridă.
Şi nu uita, când ieşi din Basm, să-ţi iei
Cu tine cracii lungi şi sânii grei
Ce-ar da la toţi paingenii cârcei
Şi le-ar distruge plasele cu clei,
Iar muştele-ar turba pe bun temei
De-aşa bălăngăneală de cercei...

CREDINȚA MEA-I IUBITA
PE CARE MI-O FUT ALȚII

Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții!
Voi da cu flit prin casă să moară toți gândacii,
Iar dânsa-și va desface si mai cleioasă cracii
Când, cârd de tonți bezmetici, la curu-i stau berbanții.
Nu-n focuri de pistoale sau zdrăngăneli de spade
Mă voi lovi eroic, ci îi voi lăuda.
Ei mă cinstesc! Putoarea în orice găuri vrea!
Le-o dărui să-i topească în gemete gângave.
Mecanici de mașină-i repară tăblăria,
Căci ea îi suge-n grabă, c-o mână pe volan.
Oh, Doamne, dă-mi odată și-odată bucuria
De-a fi sodomizată de-ntregul mediu-urban.
Atunci tot municipiul, poetul lui fiind,
O să-l împroșc în sperma ce-așteptă de-atât timp!

TAMARETĂ

Ţii minte cum treceai pe lângă mine
Cu fesele aprinse de ruşine
Şi genele lăsate dese-n jos,
A tainã, sub rimelul mocirlos?

O, lujer lacom, muguri dulci dai minţii
Când îmi apari din razele oglinzii
Ca să-mi înclei, şi sufletul, şi gura,
Şi floarea vieţii lin să-mi dai de-a dura
La mine-n casă, unde fierbe apa
Paharului ce-şi zbate-alene pleoapa...

RĂZBUNARE
(2)

François Villon, François Rabelais
Nu ştiu în curul tău ce e,
Decât doar Îngerul Emil Brumaru,
Când o să-ţi bage-ntr-însul parul
Precum Vlad Ţepeş şi în vârf
Îţi va slăvi frumosu-ţi stârv!

ACUM, CÂND MI S-AU SCOS C-UN CLEŞTE DINŢII...

Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinţii
Şi nu mai pot ţipa la cioflingari,
De-ajuns mi-e luminişul cald al minţii
Unde plutesc alene fluturi mari.
Nu meriţi nici un rând, de-aceea-ţi scriu:
Tu meriţi pula unui bidiviu
La tine înhămat ca la şaretă,
Iubita mea gingaş dezblehuietă!
Şi nici prăjiturele pe carton,
Ci-o laudă à la François Villon,
Oh, curul să ţi se descrie bine,
Ca unei piţipoance pârţoştine;
Ce fel de drugi îţi trebuie-ntre craci,
Dacă există-n el atâţia draci?

MĂRTURISIRE DE CREDINȚĂ

Eu nu mă șterg la cur precum Rabelais
Cu un boboc de puf, ci chiar cu-azurul
Africii-n care o Sahară e
Și s-au bătut Englezul și cu Burul.
Căci sunt deștept de pic! Știu geografie,
Istorie, științe naturale.
Eu nu mă șterg la cur c-o păpădie,
Nici cu o bidinea, nici cu pârjoale,
Ci cu melancolie-mi cern abisul
Și-mi văd de treaba mea, adică scrisul.
În rest: Paștele mă-sii și vascrisul
Celor ce-mi scurmă, ca-n căcat, cu botul, VISUL!!!

LA O ZARNACADEA DIN BEREZLOGI

O, scoate-ţi rochia un pic,
Să te descriu exact cum eşti:
Cu ţâţele căzute-n ceşti
Şi cearcăne pân'la buric.

Cu părul negru, plin de lindeni,
Ajuns la noada de zăpadă;
Umerii lasă pretutindeni
Îngeri tâmpiţi de somn să cadă.

Gura ce are dinţi şi limbă
Şi buze gata-i de masacre,
Purici fanţi pe corp se plimbă
Înfăşuraţi în mantii acre.

Şi atârnând de canapele,
Când copţi de-amor timpul ne papă
Parfumurile tale rele
Dau din picioare ca o iapă!

CAMERA DREPTUNGHIULARĂ

În camera mare, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se-n zidul gros, cele două femei uriaşe s-au aşezat faţă în faţă, pe vine. Picioarele zdravene (carne umplută cu lemn de mesteacăn) sunt depărtate destul de mult pentru a-şi putea privi cu atenţie vulvele umflate şi negre. În spate, fustele-s ridicate victorios, lăsându-le fesele strălucitoare în plină lumină. Sub ele au două platouri ovale de porţelan. Cu zâmbete largi, proptindu-şi mâinile de genunchii rotunzi, se cacă silenţios. Fecalele lor sunt blonde, aburesc îmbietor, au consistenţa vârtoasă a unui aluat de cozonac bine crescut. Neştergându-şi orificiile anale, se scoală, nesăţioase, febrile, îşi schimbă locurile şi iată-le acum mâncând, aşezate în patru labe, mereu faţă în faţă, fiecare excrementele celeilalte (o, ce simetrie!), fără să se ajute de degete. Apoi, după ce au terminat acest prânz straniu şi fermecător prin impudoare şi sinceritate, se ridică şi cu buzele îngălbenite de rămăşiţe, se sărută prelung pe gură, pipăindu-şi una alteia fesele prin stamba fustelor decolorate...

IUBITA IDEALĂ SE CACĂ (1)

Motto:
„Dar Celia, Celia, Celia se cacă.
"Swift

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fusta în cap,
Surâzi precum blândele zâne
Când bucile-ţi dalbe se crap'

Adânc, bâzâite de-o muscă
Ca-n vechile, grele scripturi.
Oh, scândura moale se uscă
Şi lasă prin dragi crăpături

Un soare topit ca o miere
Să curgă-n băltoace pe jos.
Din curul tău viu de muiere
Pogoară-se Duhul Vârtos!

Ci nici nu ţi-l ştergi cu hârtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ţi ling locul sfânt dintre craci.

IUBITA IDEALĂ SE CACĂ (2)

Motto:
„Dar Celia, Celia, Celia se cacă."
Swift

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fustele-n cap,
Surâzi de pe-un mic tron de zâne
Când bucile dalbe se crap'

Adânc, bâzâite de-un înger
Ca-n vechile, grele scripturi.
O, scânduri topind în răsfrângeri
Subţirile lor crăpături

C-un soare prelins pân' ce piere-n
Băltoace de aur pios.
Din curul tău sfânt de muiere
Pogoară-se Duhul Vârtos!

Ci nici nu ţi-l ştergi cu hârtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ţi trec, devotaţi, printre craci.

FERFANĂ

Tuto ce-ai putut să-mi faci
Mi-ai luat inima-ntre craci
Şi nu vrei să-i mai desfaci

Mi-ai luat sufletu-ntre şale
Albe să mi-l plimbi agale
Sub fustane siderale

Mi-ai luat minţile-ntre ţâţe
Mi-e capul plin de tărâţe
Viaţa mea-ntreagă un pârţ e

Şi mi-ai luat mi-ai luat mi-ai luat
În covată cu aluat
Să-mi frământi trupul spurcat

Şi mi-ai pus mi-ai pus mi-ai pus
Drojdioara lui Isus
De m-am ridicat în sus

Să-ţi privesc curul din cer
Durduliu pe-un lăicer
Şi nimic să nu-ţi mai cer...

FATĂ-NALTĂ,
CRIN DE BALTĂ

Nu trebuie să-ți umilești făptura
Dacă în suflet ai gândac de preț.
Și nici prin rouă să te dai de-a dura
Spre șanțu-adânc al crudei dimineți.
Și nici să-ntingi cu sfârcuri tari de țâțe
În vechi tigăi unturile slăjite.
Acelaș vis în spuma lui ne-nghite;
Iubirea noastră,-n MARI GRĂDINI, un pârț e!
Întruna vom tânji unul la altul
Ca doi serafi ce-aripile-și ating,
Spurcați de-a pururi, priveghind înaltul,
Când tălpile lui Dumnezeu le ling.
Ce groaznic îți poți bate joc de tine,
Rostogolindu-ți trupul alb prin tine...

P.C. (post-coitum) „tine" din ultimul rând, în sens de „pământ".

VOROAVA SUFLETULUI MEU

Ia-ţi Iubita, pup-o-n cur
Ca pe-un fagure de miere
Ca să-i faci ei o plăcere
De fecioară şi muiere
Când nu-i nimeni împrejur...

PREASCUMPA MEA CONTESĂ DE BUCLUC

Eşti dulce ca un paj.
Şi-n albii tăi obraji
Şi-n fesele rotunde
Un dor adânc se-ascunde:
Din raze, ca din drugi,
Lumina să mi-o sugi
Încet, până la greaţă;
S-o mesteci cu dulceaţă
Şi s-o înghiţi pierdută
În pofta ta de ciută
De-a fi de-un cerb futută...

ERAM ASCET,
BEAM ORANJADĂ...

Eram ascet, beam oranjadă
Şi lapte crud de bibilică.
Oh, între lenjuri de zăpadă
Aveam o puţă mică, mică,

Deşi femei cu coapse grele,
În deşucheată stratagemă,
Îmi fin brodaseră-n perdele
Pizda lor mov ca pe-o emblemă!

Şi-mi fluturau pe casă steaguri
Cu sâni pictaţi pe pajişti dese,
Iar servitoarele, din praguri,
Îmi arătau mănoase fese...

ELOGIU

O, sâni de geniu!
Globuri de smirnă tare-au fost purtate
De corăbierii dintr-un alt mileniu
Spre-a le putea abia acum din bluză scoate...

O, cur împărătesc!
Ligheanul de cleştar îl înconjoară
C-o rouă bleu în care ţi-l clătesc
Doi îngeri orbi ca ochii să nu-i doară...

DISCURS PENTRU DESCHIDEREA ANULUI ŞCOLAR

Elevi cu unghiile murdare
Şi cu dezordini grave-n inemi,
Ce desenaţi pe garduri pule
Şi pizde, ne'nţeleşi de nimeni,

Voi, fumătorii din closete,
Veşnic căzuţi la matemateci,
Cu visurile-n debandadă
Pe globii ochilor extatici,

Înzăpeziţi de vreo femeie
În sâni rotunzi ca Polul Nord,
Sarcastic raşi în cap cu briciul,
Cu absolut nimic de-acord,

Ieşiţi din datele fixate
Pentru examene şi teze,
Şi plini de cretă şi cerneală,
Fără ca nota să conteze,

Intransigenți, în timpul orei
De Puritate și Candoare,
Ucideți-vă profesorii
Cu rechizitele școlare!!!

ÎNTRU AMINTIREA
LUI COSTACHE CONACHI

Coniță dulce, când te caci,
Ai vrea și-o pulă-n gât să-ți bagi;
De-aceea stau în fața ta
De-a pururi spre-a mă descheia
Blând la prohab ca să mă sugi
Până ce măduva-mi usuci.
Apoi, după ce-ai terminat
De supt, din propriul tău păcat
Prinzi a gusta și-a savura:
Căcatul tău cu sperma mea.
Și nu te-oi șterge între buci
Căci pula-n cur ai vrea să-mbuci,
Lin clefăind în buze roz
Ce amândoi din noi am scos:
Eu pe din față, tu prin dos,
Când nu e nimeni împrejur:
Eu din trei coaie, tu din CUR!!!

FUSTA PATRIOTICĂ
(auzită)

Roşu, galben, azur:
O fustă
Pe cur
Lunecă!

DISTIH EXTATIC
(auzit)

Dumnezeule, ce cur!
Şi ce linişte-mprejur!!!

CÂNTEC PENTRU SATANNICI

Ești ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt
Rouă mustoasă ce mi-adoarme
Îngerul trist de-atât futut.

Și-mi piere sufletu-n plăcerea
Hranei ce-mi dai, femeia mea
Prelinsă fragedă ca mierea
Peste-un destin de catifea.

Și-s ocrotit moale de-alarme
De trupul tău în coapse rupt.
Ești ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt...

TE CĂLĂFĂTUIESC PRECUM PE-O NAVĂ...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă,
Dar nu cu cârlți și păcuri, ci-n dantele.
Astup dragi crăpături, borți infidele,
Eșarfe bag în găurica-ți bravă.
Am grijă, sub mătăsuri, de catargul
Minuscul al bărcuței de salvare.
Treaz, vânăt, zvâcnitor, mai mare dragul
Mi-e să ți-l pup ca să înfrunte largul
Feselor, valuri moi de carne albă,
Cu-acel vârtej feeric ce-mi absoarbe
Sufletu-n vrăji. Vai, clipa mi-ar fi calpă
Fără duiosul mâl ce-mi dă dezmățul
Călătoriilor în zări ce-abia acum le-nvățu...

CÂND ROUA
O MÂNCAM CU FURCULIŢA...

Când roua o mâncam cu furculiţa
Din loboda porcească-n farfuria
Zorilor, zurgălăi cânta oiţa,
Flageolot sufla fin păpădia.
Dar instrumentele iubirii erau: sârma
De telegraf întinsă între stâlpii
Căii ferate, şanţul suind râma
Spre pântecele tău pe carnea pulpei.
Plus stogul de strujeni călcat pe clape
De raza lată a după amiezii.
Zăceam sătui: case c-obloane trase.
Nuci de cristal în ele-şi mişcau miejii
Şi-nmiresmate se duceau de-a dura,
Lăsându-ne trişti, limba să ne-mpută gura...

SCRISOARE PENTRU TAMARA (1)

Tamy, sunt mâhnit profund:
Pân' şi fluturii se tund!
Înţeleptu-i, înţeleptu-i
Să razi fulgii de pe pieptul
Îngerilor cu o lamă?
Pubis, pizde dulci de damă-s
Făcute precum velina
Hârtie de Jap sau China!
Lasă-ţi laţele să crească!
Dintre craci ne cotropească
Flocii tăi cleioşi în valuri,
Izbindu-ne-n idealuri
Sufletele noastre-amare.
Zulufii şi cârlionţii
Vrem să-i ronţăim cu toţii.
Chica de la subsuoare
Are-un iz de sfântă boare,
Lin cadelniţând mărare,
Când te dai pe îndelete,
Sprijinită de perete,
Genele-ţi curgând în plete...

SCRISOARE PENTRU TAMARA (2)

Zânele, de săptămâni,
Din rouă freacă smântâni
Între coapse şi-ntre sâni.
De aceea nu abdic
La lindic pentru nimic,
Deşi mă cuprinde frica;
Trece, trece trăsurica,
Flacăra-şi fute surcica,
Cade clipa, ziua, anul,
Loboda-nfundă burlanul,
Mi se fâlfâie-n amurg
Îngerii care-mi parcurg
Creierii şi-ncet se scurg
Ca sângele, prin urechi
Şi prin nări pe ziduri vechi.
Iată, noaptea-n iad s-a dus,
Stelele-s cu cracii-n sus,
Cărămida, cărămida
O pipăie-n zori omida...

CAUT SĂ-MI SCOT DIN SUFLET MURDĂRIA...

Caut să-mi scot din suflet murdăria,
Mlaştina creierilor s-o usuc.
Muşte-necate-n aer, lepra, râia:
Din mine curg ca apa prin uluc.
Burlanele la colţ de gând rău, muced
Bolborosesc leşii în puţuri vechi.
Ca floarea de pe-un borş stricat, din cuget
Poftele-mi rele le arunc. Din strechi
Trag fluturii, momesc epilepsia
Melcilor graşi, le-o scot cu ierburi tari.
Crinii lăţiţi de-amor cât farfuria
Îi gâtui şi-i dau pradă la ţânţari
Să-i sugă-n trompe; de polenul putred
Îi scutur... Iarăşi să fiu pur mă-ncumet!

CÂNTEC NAIV

Îmi este-un somn de zile mari
Lățite peste calendar

În franjurile de duminici.
Cu vise, suflete-ți, cumineci

Pofta de-a ține-n brațe strâns
Curul nevestei, pentru lins,

Și să te-mpotmolești în rouă
Oh, într-un veșnic șaizeșnouă!

MI-S VORBELE VRĂJITE SĂ CREEZE...

Mi-s vorbele vrăjite să creeze
Vârtejuri în jumări, jandarmerii
De ciuboțica-cucului, teci dese
Iubind boaba fasolelor târzii,
Fântâni fututе fin de cumpeni, raze
Întortocheate într-un soare cub,
Craci adormiți pe margini de pervaze
Ce sufletul și cugetul ni-l sug
Când se trezesc, obida pălămidei
De-a nu fi laur pentru geniul Dante,
Crăițe-n coji de nuci, vechi diamante
Topindu-ne de vii pe cât de-avidă-i
Pofta lor rea. Și-n pajiștea rotundă,
Ceașca-havuz țâșnind ROUA BURGUNDĂ!

CE MI-A SPUS PRIN SOMN IUBITA

Iubitule, mi-ai spus, dă-mi mădărânga
Să ți-o preling prin degetele-mi fine
Ca pe un flaut unde îngeri plâng a
Sosuri de poftă, faguri de rușine.
Soarele-i putred, razele scot triluri,
Fluturii rag în tufe, ruguri frig
Mure de carne, nuferii trag mâluri
Din iazuri și le fac suav covrig
Cu marmeladă, fierb zacuști paingii
Și legănându-le-n hamac, adeveresc
Zâne ce-ți rod cu dinții creți în gingii
Sufletul crud. Poet dumnezeiesc,
Tu-mi dărui *Aerul*, frageda *Apă*,
Pâlnii de *Foc*, *Pământ* ce pizda-mi crapă!

SUMARUL
CELOR ZECE POVEŞTI NESCRISE

1. Povestea târfuliţei ordinare
   Care purta înfiptă-n cur o floare

2. Povestea tristului marchiz
   Cu buze negre, ochi umizi
   Scrisă cu râme pe oglinzi

3. Povestea firului de aţă
   Şi a lindicului de ţaţă
   Sculat de dis-de-dimineaţă

4. Povestea pulelor de cal
   Cărate-n spate de-un hamal

5. Povestea unor disperaţi
   Ce fut căţeii din Galaţi

6. Povestea searbădului fus
   Şi a soţiei lui Dreyfus
   Ce sta-n amurg cu cracii-n sus

7. Povestea fetelor sfioase
Și-a cifrei nouăzeci și șase

8. Povestea jucătoarelor de poker
Ce-au fost futute-n cur de-un câine coker

9. Povestea celor trei lindici
Care-au jucat c-o pulă bridge
Într-o tavernă din Cambridge

10. Povestea bravului lindic
Ce-a-nvins balena Moby Dick

CÂNTEC MISOGIN
(Celestialei Porcuța Satannici)

Toate femeile-s putori,
Se fut în cur și sug la pule
Și-apoi pășesc așa fudule,
Parcă plutind cu capu-n nori.

Au izuri iuți la subsuori
Și-n păr parfum de campanule,
Și când vorbesc șoptit fac bule
Cu „Te iubesc în veci. Te-ador".

De-aceea noi, curtenitori,
Le mirosim la craci și nu le
Jignim în pizde c-un cotor
De morcov, nici cu barabule,

Ci le băgăm încetișor
Cozi de ciocan, știoiuri de mule,
Sau sceptrul vreunui domnitor,
Pân' ce-ațipesc, moi și sătule...

AUD CĂ
ÎMPOTRIVĂ-MI SUNT IAR PLÂNGERI

Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri.
Şi ce-i dacă-mi dospesc în tăvi aluaturi
Vârtoase-n cur ca pofta să mi-o satur
Şi-n străchinile mele-i borş de înger?
Doar chiflicită-n vis steaua îmi place
Pe cerul gurii-n chip de murătură.
Arhangheli transpiraţi sarea-mi procură,
Pe-aripi cristalizând-o. Poloboace
De-amor am ce din draci vii se extrage.
Bolnav şi gras, în seamă nici vă bag.
Voi arbora, trântit între vizdoage,
Al nevinovăţiei mele steag.
Şi-n ceas oprit, voi lăuda cum doarme
Cracul tău alb, greu minutar de carne.

CUPRINS

Îţi scriu sonet după sonet 11
Nu vreau decât
să-ţi mângâi o unghie la mână 12
Borş de tărâţe,
ăsta-i secretul, scump copil 13
Zdrobit de roua covăsită-n zori 14
Sunt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini 15
Supremul dâmb de aur al gâtlanei 16
Cântec naiv 17
Cristal sfărmat mărunt ca o făină 18
Oale de noapte-mi verşi,
voioasă,-n suflet 19
Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine 20
Îmi fac strâns nodul
la şiretul ghetei (proiect) 21
Doi telegari am înhămat la trupu-ţi 22
Temeinicia rugii mele-s sânii 23
Voi ciopârţi miresmele cu nara...
(proiect) 24
Îţi bag în cur un flaut şi o pulă 25
Vreau să te ling precum pe-un ciobănel 26

Treceam pe Cuza Vodă feeric
și-asasin 27
Fluturi asasini 28
Tamaretă (1) 30
Tamaretă (2) 31
Tamaretă (3) 32
Tamaretă (4) 33
Tamaretă (5) 34
Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara 35
Înfulecă-mă dulce, nu cu gura 36
Nouăsprezece ani aveai,
eu treize'ș'cinci 37
Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată...
(proiect) 38
Un trandafir pentru Tamara 39
Trece Tamy 40
Prima scrisoare a marchizului
către contesă 41
A doua scrisoare
pentru scumpa mea contesă 43
Umblam umil să-ți șușotesc prin urbe 44
Rondelul pulelor de cal 45
Rondelul pulelor de cal (variantă) 46
Sonet misogin (1)
(Celestialei Porcuța-Satannici) 49
Sonet misogin (2)
(Celestialei Porcuța-Satannici) 50
Sonet misogin (3)
(Celestialei Porcuța-Satannici) 51

Sonet misogin (4)
(Celestialei Porcuţa-Satannici) 52
Sonet satiric 53
Întru amintirea lui Apollinaire..... 54
Sonet şcolăresc..... 55
Sonet nostalgic..... 56
Sonetul poetului înşurubat..... 57
Îmi stai pe creieri..... 58
Sonet pentru Tamara 59
Sonet pentru
Porcuţa Satannici 60
Sonet pentru
Porcuţa Satannici (2)..... 61
Nostalgii şi leacuri..... 62
Sonet de stânga scris cu dreapta..... 63
Sonet..... 64
Să nu te-nfunzi în miezul unui crin... 65
Variantă 66
Cântec de zvâc şi alean
În cinstea lui Anton Pann 67
Marchizul va intra la ora cinci
(întru amintirea marchizului de Sade)..... 68
Rumbă leneşă..... 70
Blestem..... 71
Terţine pentru Tamara..... 72
Răzbunare..... 75
Preascumpă Satannici..... 76
Povestea boiernaşului de ţară
şi a fecioarei cu lindic zglobiu..... 77

Nevasta tinerică 80
Nu mă mai interesează..... 82
Scumpi, io sunt tip galant... 83
Poem liric..... 85
Poem liric (2)..... 86
Fragedul cufăr 87
Poem epic (1)..... 89
Poem epic (2)..... 90
Poem epic (3)..... 91
Tamariuşka cu şalele ei plate... 92
Jurământ..... 93
Petrarca n-a futut-o pe Laura... 94
Pastel..... 95
Jurământ (2)..... 96
Matinală pentru contesă..... 97
Viaţa la ţară 98
De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată..... 99
Sonetul întocmit cu socoteală 100
Eşti coaptă pentru pulă
ca mărul pentr-omidă... 101
Sfaturi..... 102
Credinţa mea-i iubita
pe care mi-o fut alţii..... 103
Tamaretă..... 104
Răzbunare (2) 105
Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinţii... ... 106
Mărturisire de credinţă..... 107
La o zarnacadea din Berezlogi 108
Camera dreptunghiulară..... 111

Iubita ideală se cacă (1) 112
Iubita ideală se cacă (2) 113
Ferfană 114
Fată-naltă, crin de baltă 115
Voroava sufletului meu 116
Preascumpa mea contesă de Bucluc 117
Eram ascet, beam oranjadă 118
Elogiu 119
Discurs pentru
deschiderea anului şcolar 120
Întru amintirea lui Costache Conachi 122
Fusta patriotică (auzită) 123
Distih extatic (auzit) 124
Cântec pentru Satannici 125
Te călăfătuiesc precum pe-o navă 126
Când roua o mâncam cu furculiţa 127
Scrisoare pentru Tamara (1) 128
Scrisoare pentru Tamara (2) 129
Caut să-mi scot din suflet murdăria 130
Cântec naiv 131
Mi-s vorbele vrăjite să creeze 132
Ce mi-a spus prin somn iubita 133
Sumarul celor zece poveşti nescrise 134
Cântec misogin
(Celestialei Porcuţa Satannici) 136
Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri 137

«Îmi stai pe creieri în
genunchi și-n coate.
Cât crezi, iubito, că
mai pot răbda?
Mi-s simțurile trase
la rindea,
Șira spinării zbârnâie
în spate...»

Emil Brumaru

« Lumea noastră este atât de vulgară, de spurcată la vorbă! Atât de obscenă, nu numai în sensul erotic, ci prin nerușinarea fără frontiere a vieții publice. Aici intervine un alt aspect al revoluției erotismului care triumfă prin lirica lui Emil Brumaru. Vorbirea, nemaicenzurată de morală, este supusă altor oprelișți, mult mai stricte. Interdicția după Brumaru nu e o afacere de morală, ci de estetică. Ce sună urât nu poate fi spus. Îmi imaginez o lume în care cel ce nu va vorbi poetic despre sex va fi obligat să se abțină. Un binefăcător puritanism estetic va cuprinde lumea. Cuvintele vor fi poezie sau nu vor fi deloc. Desigur, nu e încă de imaginat că strada îl va urma pe Brumaru.»

Ion Vianu

ISBN: 978-973-707-194-1

www.edituratrei.ro

9 789737 071941 >